

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 37

гр. Пловдив, 01.02.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и втора година
в следния състав:

Председател: Надежда Ив. Желязкова
Каличкова

Членове: Славейка Ат. Костадинова
Красимира Д. Ванчева

като разгледа докладваното от Славейка Ат. Костадинова Въззивно частно
търговско дело № 20225001000034 по описа за 2022 година

За да се произнесе, взе предвид следното:

Производство е по чл. 274 ал. 1 т. 1 от ГПК.

С определение № 626 от 24.11.2021 година, постановено по т. дело № 261/2021 година по описа на Окръжен съд – Пловдив, е прекратено производството по делото поради недопустимост на предявените искове. Осъдени са Х. Х. Х., ЕГН ***** и Е.Й. А. – Х., ЕГН *****, двамата от гр. П., ул. „П.Б.“ № 10, да заплатят на сдружение □ „М.“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. П., бул. „М.“ № 69, ет.1, офис 7, сумата от 1600 лв. деловодни разноски.

Така постановеното определение е обжалвано с частна жалба от ищците Х.Х. и Е. А. – Х. чрез процесуалния им представител адвокат Г.С.. В частната жалба се поддържа, че прекратителното определение е незаконосъобразно. Оспорени са изводите на първоинстанционния съд за липса на членствени права на ищците в ответното сдружение. Твърди се, че съдът не е изследвал фактите по делото, свързани с решението на УС на сдружението от 29.01.2021 година – липсата на покани, връчени на ищците и на уведомления, както и липсата на техните подписи в качеството им на членове на УС под това решение. Поддържа се, че ищците са упражнили правото си на защита срещу решението на УС от 29.01.2021 година, както и

срещу решението на ОС на сдружението от 25.03.2021 година с подаването на исковата молба по т. дело № 261/21 година на ОС – Пловдив. Узнаването за тези решения от ищите станало на датата на обявяването им в ТРРЮЛНЦ. Посочено е, че неуведомяването на ищите и недопускането им до участие в ОС на сдружението е нарушило основни техни членствени права, поради което взетите решения били незаконосъобразни. Поддържа се, че поради необсъждането на факти и обстоятелства, свързани с решението на УС от 29.01.2021 година и неговите последици, включително липсата на уведомяване на ищите за това решение, за да могат да го оспорят пред Общото събрание, били направени неправилни изводи за липса на членствени права. Поради това считат, че имат правен интерес от предявяване на иска, респ. че определението на съда за прекратяване на производството е неправилно и недопустимо. Твърди се, че решенията на УС следва да бъдат взети единодушно и че при липсата на такова единодушно решение изключването на ищите като членове на сдружението не е настъпило, респ. те са членове и имат правен интерес да обжалват решенията на Общото събрание на сдружението. Освен това е посочено, че след като правото на участие в управителен орган е част от членственото правоотношение, както било прието изрично от съда, с взетото решение на Общото събрание от 25.03.2021 година за изключването им като членове на Управителния съвет на практика се признавали членствените им права. Искането е за отмяна на обжалваното определение и за разглеждане и произнасяне по предявените икове, както и за присъждане на адвокатско възнаграждение за производството по делото пред въззивната инстанция.

Срещу частната жалба е подаден писмен отговор от ответника Сдружение „М.“ град П. с изразено становище за нейната неоснователност. В писмения отговор са изложени доводи за нередовност на частната жалба поради липса на конкретно посочване на обжалвания съдебен акт, респ. за недопустимост на жалбата като просрочена, ако се обжалва определение № 179/25.06.2021 година и като оттеглена с последващата молба по чл. 248 от ГПК от дата 06.12.2021 година ако се обжалва определение № 626/24.11.2021 година. Освен това се сочи, че частната жалба е неоснователна, тъй като с влизане в сила на 13.07.2021 година на определение № 179/25.06.2021 година на съда по т. дело № 261/21 година на ОС – Пловдив е влязло в сила решението на УС от 29.01.2021 година за изключването на ищите като

членове на сдружението, което наред с това имало конститутивно действие и влизало в сила веднага във вътрешните отношения между сдружението и неговите членове. След изключването им като членове на сдружението ищците не разполагали с правен интерес да оспорват решението на Общото събрание за освобождаването им като членове на УС, а Х.Х. – и като председател на УС, с оглед императивните разпоредби на чл. 30 ал. 1 от ЗЮЛНЦ и на чл. 24 ал. 2 от Устава на сдружението, според които след изключването им като членове на сдружението те не биха могли да останат членове на УС дори след отмяна на решението на ОС от 25.03.2021 година, т.е. не биха могли да постигнат целената от тях промяна с предявяването на конститутивния иск. По тези съображения се иска потвърждаване на обжалваното определение и присъждане на направените разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира следното:

Частната жалба е процесуално допустима. Тя е подадена с вх. № 17038/03.12.2021 година, в едноседмичния срок за обжалване на определение № 626/24.11.2021 година по т. дело № 261/2021 година по описа на ОС – Пловдив, с което след отмяна на определението за даване ход на устните състезания, е прекратено производството по делото поради недопустимост на предявените искове – липса на процесуална легитимация и на правен интерес за ищците.

Прекратителното определение е съобщено на двамата ищци чрез процесуалния им представител на 29.11.2021 година. От датата на подаване на частната жалба – 03.12.2021 година, както и от съдържанието ѝ и формулираното с нея искане съдът приема, че тя е насочена срещу определение № 626/24.11.2021 година.

С предходни определения № 179/25.06.2021 година, постановено по т. дело № 261/21 година и № 180 от 25.06.2021 година, постановено по т. дело № 314/2021 година, преди обединяването на двете дела за общо разглеждане в едно производство под № 261/21 година с определение № 234/14.07.2021 година, първоинстанционният съд е прекратил производството по делото по предявените от Х. Х. Х. и от Е.Й. А. – Х. искове за отмяна на решения на Управителния съвет на ответното сдружение от 29.01.2021 година за тяхното изключване като членове с мотив, че решенията на УС не подлежат на

контрол пред съд, а произнасянето по тяхната законосъобразност е от компетентността на Общото събрание на сдружението съгласно разпоредбата на чл. 25 ал. 5 от ЗЮЛНЦ. Определенията за прекратяване на производствата по исковете за отмяна на решенията на УС от 29.01.2021 година са съобщени и на двамата ищци чрез процесуалния им представител адвокат С. на 02.07.2021 година, а на ответното сдружение – на 05.07.2021 година.

Срещу двете определения за прекратяване на производствата по предявените искове за отмяна на решенията на УС на ответното сдружение от 29.01.2021 година не са постъпили частни жалби, което обстоятелство е безспорно между страните и тези определения са влезли в сила, считано от 13.07.2021 година. Това обстоятелство изрично е посочено от първоинстанционния съд в определението му по чл. 140 от ГПК № 234/14.07.2021 година по т. дело № 261/2021 година.

При така установените процесуални действия на страните и съда единственият извод, който може да се направи е, че частна жалба вх. № 17038/03.12.2021 година е срещу определение № 626/24.11.2021 година по т. дело № 261/2021 година на ОС- Пловдив.

Съдът не споделя доводите в писмения отговор на частната жалба, подаден от Сдружение „М.“ за това, че частна жалба вх. № 17038/03.12.2021 година е оттеглена. Оттегляне на частната жалба с нарочно изявление на ищите липсва. Подаването на молба по чл. 248 ал. 1 от ГПК за изменение на определението в частта за разноските № 17117 от 06.12.2021 година не представлява оттегляне на подадената преди това частна жалба № 17038/03.12.2021 година. С частната жалба и с молбата по чл. 248 от ГПК се инициират две самостоятелни и независими едно от друго съдебни производства, първото от което се развива пред въззивния съд, а това по чл. 248 от ГПК за изменение на определението в частта за разноските - пред първоинстанционния съд, който го е постановил.

По изложените по-горе съображения съдът намира за неоснователни доводите в писмения отговор на Сдружение „М.“ за недопустимост на подадената частна жалба.

Разгледана по същество, частната жалба е неоснователна.

След постановяването и влизането в сила на прекратителните

определения по предявените иски за отмяна на решенията на УС на ответното сдружение, взети на 29.01.2021 година, предмет на производството по т. дело № 261/2021 година по описа на ОС – Пловдив са предявените иски по чл. 25 ал. 4 от ЗЮЛНЦ от Х.Х. и от Е. А. – Х. за отмяна на решения на Общото събрание на Сдружение „М.“, проведено на 25.03.2021 година по точка трета и точка четвърта, а именно освобождаване на Х.Х. като член и като председател на Управителния съвет и освобождаване на Е. А. – Х. като член на УС на основание чл. 15 т. 2 от Устава.

Съдът не споделя изложеното в частната жалба, че първоинстанционният съд е следвало да разгледа и да се произнесе по доводите на двамата ищци, касаещи незаконосъобразното свикване и незаконосъобразното вземане на решения от Управителния съвет на сдружението на заседанието, проведено на 29.01.2021 година, по-конкретно решението по точка трета за тяхното изключване като членове на Сдружение „М.“.

Производството по предявените иски за отмяна на решенията на УС от 29.01.2021 година за изключване на ищите като членове на сдружението е прекратено с влязло в сила на 13.07.2021 година определение на съда. Вземането на това решение на УС е от неговата компетентност съгласно изричната разпоредба на чл. 11 ал. 1 т. 3 от Устава на сдружението във връзка с чл. 25 ал. 2 и чл. 25 ал. 1 т. 4 ЗЮЛНЦ. Според последните две разпоредби вземането на решения за изключване на членове не е от изключителна компетентност на ОС, т.е. компетентността за това може да бъде предоставена на друг орган, в случая това е УС.

Решенията на УС не подлежат на съдебен контрол, а могат само да бъдат оспорвани пред Общото събрание по искане на заинтересованите в едномесечен срок от узнаването им, но не по-късно от една година от датата на вземане на решението – чл. 25 ал. 5 от ЗЮЛНЦ. В случая едномесечният срок за оспорване на решението на УС за изключване на ищите като членове на сдружението пред Общото събрание е изтекъл. В исковата молба самите ищци признават, че са узнали за решението на УС от 29.01.2021 година на 07.04.2021 година, когато са се запознали с документи, приложени към заявление А15 № 20210331192343 за вписване на промени по партидата на сдружението, сред които е бил и протокола на УС от 29.10.2021 година.

Приемайки, че това е датата на узнаване от ишците, едномесечният срок за оспорване на решението на УС пред ОС на сдружението е изтекъл на 07.05.2021 година. Ишците не твърдят в този срок да са оспорили пред ОС решението на УС от 29.01.2021 година с искане за неговата отмяна.

При тези данни настоящият съдебен състав намира, че липсва основание за съда, сезиран с исковите по чл. 25 ал. 4 от ЗЮЛНЦ, касаещи решенията на ОС от 25.03.2021 година, да се произнася по законосъобразността на решението на УС от 29.01.2021 година, доколкото този въпрос е извън компетентността на съда, а компетентния за това орган – ОС на сдружението не е сезиран в законния срок. Налице е влязло в сила и неподлежащо на оспорване като незаконосъобразно решение на компетентния за това орган – УС на сдружението, с което ишците са изключени като негови членове. Още повече, че решението на УС на сдружението за изключване на членове има конститутивно значение за преустановяване на членствената връзка с тях и произвежда незабавно действие от момента на неговото вземане. Оспорването му пред общото събрание не е уредено от ЗЮЛНЦ като елемент от фактическия състав за прекратяване на членственото правоотношение поради изключване на член на сдружението. / решение № 60052 от 13.07.2021 година по т. дело № 261/2020 година на II т.о. на ВКС/.

Доколкото доводите в частната жалба се свеждат основно до непроизнасяне на съда по въпроса за законосъобразността на решението на УС от 29.01.2021 година за изключване на ишците като членове на сдружението и съдът ги намира за неоснователни по изложените по-горе съображения, липсва основание за отмяна на прекратителното определение.

Безспорно е, че участието в органите на сдружението, в частност в УС, е елемент от членственото правоотношение и не може да съществува без него. В тази насока са разпоредбите на чл. 30 ал. 1 изречение първо от ЗЮЛНЦ, предвиждаща, че УС се състои от лица – членове на сдружението; чл. 30 ал. 2 от ЗЮЛНЦ, според който УС избира председател от своя състав, както и аналогичните разпоредби на чл. 24 ал. 2 и ал. 3 от Устава.

Съобразявайки всичко гореизложено, съдът намира за правилни изводите на първоинстанционния съд, че за двамата ишци липсва правен интерес от предявяване на иска по чл. 25 ал. 4 от ЗЮЛНЦ за отмяна на решението на ОС от 25.03.2021 година за тяхното освобождаване като

членове на УС, а Х.Х. – и като председател на УС, доколкото при прекратено членствено правоотношение те не биха могли да бъдат възстановени като членове на УС, а Х. Х. - и като председател. Постигането на промяната в правното положение на двамата ищци, към която са насочени предявените конститутивни искове по чл. 25 ал. 4 от ЗЮЛНЦ е невъзможна, което налага извод за тяхната недопустимост.

Не може да бъде споделено изразеното в частната жалба становище, че със самия факт на вземане на решението от 25.03.2021 година Общото събрание на сдружението признавало наличието на членствени права на ишците, доколкото участието им като членове на УС и председател били елемент от членствените права. Решението на ОС на 25.03.2021 година е взето в изпълнение на изключителното му правомощие му по чл. 25 ал. 1 т. 3 от ЗЮЛНЦ във връзка с чл. 15 т. 2 от Устава да избира и освобождава членовете на УС, което в случай като настоящия, при който има взето и неоспорено по съответния ред и в съответните срокове решение на компетентния за това орган - УС, е формално и произтича от императивните разпоредби на закона и устава.

Що се отнася до наличието или липсата на процесуална легитимация на двамата ищци да оспорват решението на ОС от 25.03.2021 година, настоящият съдебен състав, съобразявайки разпоредбата на чл. 25, ал. 6 от ЗЮЛНЦ, според която споровете по ал. 4 могат да бъдат повдигани пред окръжния съд по седалището на сдружението от всеки член на сдружението или на негов орган, или от прокурора в едномесечен срок от узнаването им, но не по-късно от една година от датата на вземане на решението, намира следното:

Към датата на вземане на решенията на ОС от 25.03.2021 година двамата ищци са били изключени като членове, поради което не са поканени и не са взели участие в неговото провеждане. Отпадането на членствените им права води и до отпадане на правото им да бъдат членове на УС, което обаче не става автоматично, а с решение на компетентния за това орган – ОС. В този смисъл и с оглед разпоредбата на чл. 25 ал. 5 от ЗЮЛНЦ като членове на орган на сдружението формално те биха могли да атакуват решението на ОС, но само ако това би могло да доведе до промяна в тяхното положение при уважаване на конститутивния иск, каквато в случая е невъзможна при

окончателното прекратяване на членствените им права поради изключване.

По изложените съображения съдът намира, че следва да потвърди обжалваното определение на ОС – Пловдив.

С оглед изхода на спора и на чл. 78 ал. 3 от ГПК право на разноси за въззивната инстанция има ответникът Сдружение „М.“. Въпреки искането за присъждането им, липсват данни да са направени реално такива, поради което съдът не присъжда разноси в тежест на частните жалбоподатели.

Ето защо Пловдивският апелативен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 626 от 24.11.2021 година, постановено по т. дело № 261/2021 година по описа на Окръжен съд – Пловдив, с което е прекратено производството по делото поради недопустимост на предявените искове.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред ВКС в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____